

Jézus, a jó pásztor együtt terel bennünket

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet a Közel-Keleti Egyházak Tanácsa a mai napra, az ökumenikus imahét negyedik napjára az igehirdetés alapjául javasolt, amint azt megírva találjuk a Máté szerinti evangélium 2. fejezetének a 6. versében, valamint Péter első levele 2. fejezetének a 21. versétől a 25. verséig, a következőképpen:

Te pedig, Betlehem, Júda földje, **semmiképpen sem vagy a legkisebb** Júda fejedelmi városai között, mert **fejedelem** származik belőled, aki **legeltetni fogja népemet**, Izráelt.

Hiszen erre hívatatok el, mivel **Krisztus is szenvedett értetek**, és példát adott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy **miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk**: az ő sebei által gyógyultatok meg. **Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.**

Urunk! Olyanok vagyunk, mint a tévelygő juhok.
Vezess minket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Észrevesszük-e ma a bethlehemi csillagot? Vagy pedig ilyen lehajtott fejjel bámuljuk a mobiltelefonunkat, és mint a tévelygő juhok, megyünk az autó vagy a villamos alá? Tudunk-e válaszolni arra a kérdésre, hogy: -- Mikor néztünk fel utoljára az égre? Feltűnne-e nekünk a fényszennyezésben és a koszpaplan alatt, hogy "*Jééé! Egy csillaggal több van ma, mint eddig...*" Hogyan akarjuk meglátni egymást, ha nem vesszük észre Urunkat, aki itt megy mindannyiunk előtt, és vezet?

Milyen válaszokat ad ezekre a bennünk feszülő kérdésekre a mai evangéliumi szent ígénk és olvasmányunk? Az igehirdetésben három gondolatot emelek ki ezen igeszakaszok gazdag üzenetéből. Az első: Csak a kicsiből, az alázatosból, a tűrőből, az együtt-szenvedőből lehet az Isten akaratát követő "nagy". A második: Jézus Krisztus, a mi pásztorunk a feltétele, a lényege és egyben az értelme is annak, hogy mi nyáj legyünk, hogy mi nyáj lehessünk. Végezetül, a záró gondolat: ahogyan egy a pásztor – úgy egy a nyáj is.

Bethlehem Júda kicsi fejedelmi városa volt. A péteri igeszakasz a szenvedő őskeresztény rabszolgáknak szóló buzdítás. Péter Jézus értünk való, alázatos és engedelmes szenvedéseinek a példájával ad erőt "presbiter-társainak" – nekünk ma is! – a szenvedésekhez.

Kicsi, alázatos, engedelmes, tűrő és együtt szenvedő... Hogyan állunk mi mindezzel? Ahogyan az angyalföldi evangélikus gyülekezet egykori lelkésze és mai tagja, az Evangélikus Hittudományi Egyetem professzor emeritusa, Reuss András írta 1999-ben erről az ígéről: "a reneszánsz óta az emberiség új öntudatra ébredt." *Nem vagyunk kicsik! Nem vagyunk szolgák! Nem tűrünk! Nem szenvedünk! Mi képesek vagyunk megváltoztatni a körülményeinket! Igazodjon a világ mihozzánk! Legyen a teremtés a mi szolgánk!* Hát kedves testvéreim: **így**

lett... Hova jutott mindezzel a föld? Hova jutott mindezzel a kereszténység? Hova jutottunk mindezzel mi magunk?

Pintér Károly, a deák téri evangélikus gyülekezet egykori legendás lelkésze a mi "új nagy szabadságunknak" a kezdetén, 1990-ben írta az első Péter levél mai igéjéről, hogy akkor is szenvedünk, ha azt képzeljük magunkról, hogy most aztán már mi nem szenvedünk. Az egyház a rendszerváltás óta szabadon élhet (és *gyarapodhat*) itt, Magyarországon. Sz szenvedünk mégis. Azért, mert a világ világ maradt, a szabadságával élni nem tud, és ugyan hivatalosan nem utasítja el a krisztusit – de nem is engedi igazán érvényre jutni... Nézzünk magunkba kedves testvéreim jó mélyen! Növekedtek és szépültek itt gyönyörű templomok. Egy ilyen, tavaly októberben felszentelt teremben ülünk mi is. De vajon növekedtünk-e **mi** a hitünkben 1990 óta? Vajon gyarapodtak-e az **élő kövek** a mi keresztény felekezeteinkben?

Ahogy Mária mondta a Magnificatban: Isten "hatalmasakat döntött le trónjukról, és megaláztatottakat emelt fel". Bethlehem kicsiny volt – és hatalmas lett. Meg kell aláznunk magunkat, hogy felnőhessünk ahhoz a példához, amelyet Jézus Krisztus adott nekünk. Meg kell aláznunk magunkat, hogy Jézus nyomdokait kövessük, hogy meghaljunk a bűnöknek, és hogy az igazságnak éljünk. Vegyük észre, hogy a szenvedésnek, a türésnek, a reménységgel teli várakozásnak iránya van: Jézus Krisztus – aki az út, az igazság és az élet. Vegyük észre a bethlemi csillagot! Vegyük észre azt az egyetlen irányt, amely mindannyiunkat egyformán vezet. Jézus első szava Péterhez az volt, hogy: Kövess engem! (Mk 1,16-17) és az utolsó Péterhez intézett szava is ugyanez volt: Kövess engem! (Jn 21,19-22). Nekünk vajon hányszor kell Urunknak ezt elmondania?

Péter apostol a mai igénket tartalmazó első levelét a "szórványnak" címezte. **Mi magunk** vagyunk a szórvány... Szétkóboroltunk... Pedig van pásztorunk: Jézus Krisztus, aki legeltet, vezet, őriz és terelget minket. Jézus azonban messze nem "csak" ennyit tett értünk. Katolikus testvéreink a mai misén a János szerinti evangélium következő igéjét olvassák fel: "Én vagyok a jó pásztor, ismerem enyéimet, az enyéim is ismernek engem, mint ahogy az Atya ismer engem, és én ismerem az Atyát. Életemet adom a juhokért. – mondja az Úr." (Jn 10, 14-15). A nyáj csak az érte az életét adó, jó pásztorral együtt létezhet. Nincs nyáj pásztor nélkül. Ahogy Luther Márton írta a Schmalkaldeni cikkekben: "Istennek hála! a hétéves gyermek is tudja, hogy mi az egyház: ... azok a báránykák, akik hallgatják Pásztoruk hangját" (Jn 10,3). Számunkra is ennyire nyilvánvaló ez? Vagy inkább Ézsaiásnak van igaza, amikor ezt írja: "Az ökör ismeri gazdáját, a szamár is urának jászlát, de Izráel nem ismer, népem nem ért meg engem" (Ézs 1,3).

Végezetül: sokféle juhok vagyunk mi, keresztény felekezetek. Mégis: tudunk együtt állni Urunk elé. Két éve szervezek egy egyetemi bibliakört, ahol evangélikus, református, katolikus és baptista testvéreinkkel közösen értjük meg Isten igéjét, és közösen érezzük meg Jézus közelségét. Mindegyikünk felekezetére érvényes az, amit Urunk mondott: más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is vezetnem kell, és hallgatni fognak a hangomra, és **akkor lesz egy nyáj, és egy pásztor.** (Jn 10,16).

A tavalyi ökumenikus imahéten a grandchamp-i nővérek a keresztény felekezeteket egy kerék küllőihez hasonlították. *Lassan már meg sem tudjuk mondani, hogy hány küllője is van ennek a "keresztény keréknek", merthogy a küllők száma osztódással szaporodik...* Mégis: minden küllő – ha ugyanannak a keréknek a tagja – a kerék tengelye felé irányul, amely nem más, mint mindannyiunk pásztora, Jézus Krisztus. Ahogy és amennyire közeledünk Jézus felé – úgy közeledünk egymáshoz is. Mert Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké **ugyan-az.** (Zsid 13,8) Mindannyiunknak. Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!
Olyanok vagyunk mint a tévelygő juhok.
Terelj minket együtt a Te igéddel!
Nyisd meg a szívünket a Szentlélekkel,
hogy befogadjuk a Te tanításodat és egymást.
Adj békességet ennek a világnak és benne
az üldözött keresztény testvéreinknek!
Bocsásd meg a kishitűségünket és
a lassúságunkat a Te akaratod követésében.
Add meg nekünk az egymáshoz való
közeledés esélyét Benned, a mi Urunkban.
Isten békessége, mely minden értelmet meghalad,
őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban!
Ámen.